

Ode til en solgt høne

Fred fuglen: Vil De ikke nok være sød ikke at købe kylling i morgen? Bare for en gangs skyld? Rose Poultry er solgt til Finland. På sin hjemmeside skriver firmaet under et fotografi af en sød kylling om temaet "miljøpolitik":

»Kyllingerne er også omfattet af vores miljøbevidsthed. Rose Poultry giver kyllingen de bedst tænkelige vilkår. Både under opvæksten, indfangningen, transporten og slagtingen. Det er en del af vores ansvar som samvittighedsfuld virksomhed.«

Og jeg lover Dem, at vi tager det citat en gang til lidt senere, men først lidt historie: Rose Poultry var indtil torsdag ejet af to danske familier, familien Pedersen og familien Løth. Familien Pedersen kommer fra Vinderup, der er kendt for sin meget aktive idrætsklub VIK, som nu risikerer at miste en af sine tre hovedsponsorer, idet de nye finske ejere ikke kan forventes at have helt den samme lokalpatriotiske entusiasme. Familien Løth stammer fra Brovst, der særlig er kendt for Harmonikamuseet, hvor man kan opleve over 1.000 harmonikaer, hvoraf den ældste er fra 1840.

Og tillad mig at være klokkeklar på denne sagesløse søndag: Jeg er fuldkommen sikker på, at familierne Pedersen og Løth er fine folk i begge betydninger af ordet. Pedersens åbnede Vinderup Fjerkræslagteri i 1952, og Løth begyndte fire år senere at slagte kyllinger på Skovsgaard Fjerkræslagteri længere nordpå, og for 11 år siden slog de slagterierne sammen og købte snart efter slagteriet nede i Padborg, således at produktionen med koncernens egen formulering "fik endnu mere luft under vingerne".

Slagtning af fjerkræ er hårdt arbejde. Både nede på gulvet og oppe i direktionen. For der er ikke og har aldrig været den store prestige i at dræbe og partere hønsefugle. Det er ikke tilfældigt, at der ikke ligger nogen fjerkræslagterier på Christianshavn, i Gentofte eller på Frederiksberg. Kyllingerne skal bare være der i køledisken, og vejen derhen er tindrende ligegyldig. Der er således ingen temalørdage på DR2 om kyllinger, der bliver ikke sunget nogen sange om kyllinger, og kyllinger optræder udelukkende i den kollektive bevidsthed som noget hvidt noget, som alle uanset religion, smag og tradition kan æde uden at få det dårligt. Kylling er den laveste fællesnævner, men nogen skal jo lave det, og Vest, Syd- og Nordjylland har før trådt til og smøget ærmerne op, når de andre var for fine til at få hænderne beskidte.

Og jeg skal da love for, at Rose Poultry har taget sin tørn. 280.000 kyllinger har de slagtet på deres tre kyllingefabrikker. Hver eneste dag. Det er så afsindigt et tal, at jeg er nødt til at skrive det én gang til på sin helt egen linje i avisen:

280.000 kyllinger hver dag.

Det giver 70 millioner døde kyllinger om året. Og alle sammen er bragt fra æg til slagteri på bare 35 dage. Det er en måned og fire dage, og der eksisterer næppe et produkt i verden, der kan gøre noget lignende. Et liv på 35 dage. Fra 75 gram til 2.000 gram. I gamle dage for 40 år siden levede en kylling i snit dobbelt så længe, før den nåede op på en brugbar slagtevægt, men så tog gutterne i de hvide kitler fat. Og nu drejer det sig mest bare om fodring, fodring og atter fodring. Fuglene skal æde så meget som muligt, så ofte som muligt og så tidligt som muligt. Det bedste er foder inden for de første 24 timer af dyrets liv, for da udvikles særlige udposninger på tyndtarmen, således at tarmens totale areal og dermed evnen til at optage næring forøges, men det er desværre umuligt, da de stadig er på rugeriet.

Nu er det tid til citatet fra Rose Poultry igen:

»Kyllingerne er også omfattet af vores miljøbevidsthed. Rose Poultry giver kyllingen de bedst tænkelige vilkår. Både under opvæksten, indfangningen, transporten og slagtingen. Det er en del af vores ansvar som samvittighedsfuld virksomhed.«

Bedst tænkelige. Ja, hvis man er meget, meget svagt begavet. Der står tyve fuldvoksne kyllinger pr. kvadratmeter i en standard-kyllingefabrik. De står så tæt, fordi de må stå så tæt ifølge loven, og mange af dem holder da også op med at stå, fordi deres kropsvægt øges så hurtigt, at benene giver efter og brækker under dem. Og de står på den samme strøelse i hele deres liv, hvilket betyder, at 8 pct. af kyllingerne får ætset deres fødder til blodklumper af al ammoniakken fra deres eget lort og pis. Og tilgiv, at jeg skriver det så direkte, men det er altså jammerligt at stå i sin egen afføring, indtil fødderne bløder.

Men så er det heller ikke værre. Chefkonsulent Thorkil Ambroesen fra lobby-virksomheden Landbrug & Fødevarer udtalte for nylig til Politiken:

»8 pct. er selvfølgelig en væsentlig andel, men det er ikke et dramatisk tal.«

Sig dét til de statistiske 5,6 millioner af Rose Poultrys 70 millioner slagtekyllinger, der bliver losset ind på

slagterierne med blodklumper i stedet for fødder. Sig det til dem, og se, hvad der sker.

Ingenting. For kyllinger er dumme som pap, og her er vi ved den miserable kerne i denne jammersang:

De er ligeglad med en kylling. Deres nabo og Deres ægtefælle og herren ved siden af Dem i bussen er ligeglad med en kylling. Hvis jeg skal være helt ærlig og se dybest ind i mig selv, så er jeg også en lillebitte smule ligeglad med en kylling. Alle er ligeglade med kyllinger. Fordi de er dumme, og fordi de ikke har store brune øjne, og fordi de bare ikke ligner os nok. Hvalen i Vejle Fjord for eksempel. Den lignede os og fik vor hengivenhed, fordi vi kunne se os selv i den. Hvis De blot så meget som prøvede at ætse en mikroskopisk del af en finhvals halefinne med ammoniak, ville De sandsynligvis få Vejles borgmester, Arne Sigtenbjerggaard, som personlig og nidkær fjende. Men Vejles borgmester er ligeglad med en kylling. Der dør 110 millioner kyllinger i Danmark, og statistisk set dør 2.200.000 af dem for Vejles skyld, og jeg har ikke hørt noget fra Arne Sigtenbjerggaard i den anledning, for han er ligeglad med dem.

99,8 pct. af alle ædte kyllinger i Danmark er industrikyllinger. 0,2 pct. er økologiske. Fordi økologiske kyllinger skal leve så satans længe og have så satans meget plads, at de koster så satans mange penge bagefter. Dobbelt så mange dages liv og halvt så mange dyr pr. kvadratmeter. Og det koster kassen. Så derfor.

»Kyllingerne er også omfattet af vores miljøbevidsthed. Rose Poultry giver kyllingen de bedst tænkelige vilkår. Både under opvæksten, indfangningen, transporten og slagtingen. Det er en del af vores ansvar som samvittighedsfuld virksomhed.«

Nu er Rose Poultry solgt til Finland. HKScan betalte 178 millioner kr. for det, inklusive overtagelsen af en gæld på 350 millioner. Så nu sidder aben på deres skuldre. Men det er nu alligevel elendigt, at man går rundt og finder sig i den slags, samtidig med at man fortæller sine børn, at de ikke må klippe benene af frøerne for sjov.

Så lad kyllingen ligge i morgen. Bare for sjov. Så de kan lære det.

Alle er ligeglade med kyllinger. Fordi de er dumme, og fordi de ikke har store brune øjne, og fordi de bare ikke ligner os nok.«

ANDERS LUND MADSEN
Offentliggjort 12.09.10 kl. 03:01
<http://jp.dk/morgenavisen/indblik/article2179798.ece>

Ode til en solgt høne

Fred fuglen: Vil De ikke nok være sød ikke at købe kylling i morgen? Bare for en gangs skyld?

Rose Poultry er solgt til Finland. På sin hjemmeside skriver firmaet under et fotografi af en sød kylling om temaet "miljøpolitik":

»Kyllingerne er også omfattet af vores miljøbevidsthed. Rose Poultry giver kyllingen de bedst tænkelige vilkår. Både under opvæksten, indfangningen, transporten og slagtingen. Det er en del af vores ansvar som samvittighedsfuld virksomhed.»

Og jeg lover Dem, at vi tager det citat en gang til lidt senere, men først lidt historie: Rose Poultry var indtil torsdag ejet af to danske familier, familien Pedersen og familien Løth. Familien Pedersen kommer fra Vinderup, der er kendt for sin meget aktive idrætsklub VIK, som nu risikerer at miste en af sine tre hovedsponsorer, idet de nye finske ejere ikke kan forventes at have helt den samme lokalpatriotiske entusiasme. Familien Løth stammer fra Brovst, der særlig er kendt for Harmonikamuseet, hvor man kan opleve over 1.000 harmonikaer, hvoraf den ældste er fra 1840.

Og tillad mig at være klokkeklar på denne sagesløse søndag: Jeg er fuldkommen sikker på, at familierne Pedersen og Løth er fine folk i begge betydninger af ordet. Pedersens åbnede Vinderup Fjerkræslagteri i 1952, og Løth begyndte fire år senere at slagte kyllinger på Skovsgaard Fjerkræslagteri længere nordpå, og for 11 år siden slog de slagterierne sammen og købte snart efter slagteriet ned i Padborg, således at produktionen med koncernens egen formulering "fik endnu mere luft under vingerne".

Slagtning af fjerkræ er hårdt arbejde. Både ned på gulvet og oppe i direktionen. For der er ikke og har aldrig været den store prestige i at dræbe og partere hønsefugle. Det er ikke tilfældigt, at der ikke ligger nogen fjerkræslagterier på Christianshavn, i Gentoft eller på Frederiksberg. Kyllingerne skal bare være der i køledisken, og vejen derhen er tindrende ligegyldig. Der er således ingen temaldage på DR2 om kyllinger, der bliver ikke sunget nogen sange om kyllinger, og kyllinger optræder udelukkende i den kollektive bevidsthed som noget hvidt noget, som alle uanset religion, smag og tradition kan æde uden at få det dårligt. Kylling er den laveste fællesnævner, men nogen skal jo lave det, og Vest-, Syd- og Nordjylland har før trådt til og smøget ærmerne op, når de andre var for fine til at få hænderne beskidte.

Og jeg skal da love for, at Rose Poultry har taget sin tårn. 280.000 kyllinger har de slagtet på deres tre kyllingefabrikker. Hver eneste

dag. Det er så afsindigt et tal, at jeg er nødt til at skrive det én gang til på sin helt egen linje i avisen:

280.000 kyllinger hver dag. Det giver 70 millioner døde kyllinger om året. Og alle sammen er bragt fra æg til slagteri på bare 35 dage. Det er en måned og fire dage, og der eksisterer næppe et produkt i verden, der kan gøre noget lignende. Et liv på 35 dage. Fra 75 gram til 2.000 gram. I gamle dage før 40 år siden levede en kylling i snit dobbelt så længe, før den nåede op på en brugbar slagtevegt, men så tog gutterne i de hvide kitler fat. Og nu drejer det sig mest bare om fodring, fodring og atter fodring. Fuglene skal æde så meget som muligt, så ofte som muligt og så tidligt som muligt. Det bedste er foder inden for de første 24 timer af dyrets liv, for da udvikles særlige udposninger på tyndtarmen, således at tarmens totale areal og dermed evnen til at optage næring forøges, men det er desværre umuligt, da de stadig er på rugeriet.

Nu er det tid til citatet fra Rose Poultry igen:

»Kyllingerne er også omfattet af vores miljøbevidsthed. Rose Poultry giver kyllingen de bedst tænkelige vilkår. Både under opvæksten, indfangningen, transporten og slagtingen. Det er en del af vores ansvar som samvittighedsfuld virksomhed.»

Bedst tænkelige. Ja, hvis man er meget, meget svagt begavet. Der står tyve fuldvoksne kyllinger pr. kvadratmeter i en standard-kyllingefabrik. De står så tæt, fordi de må stå så tæt ifølge loven, og mange af dem holder da også op med at stå, fordi deres kropsvægt øges så hastigt, at benene giver efter og brækker under dem. Og de står på den samme strøelse i hele deres liv, hvilket betyder, at 8 pct. af kyllingerne får ætset deres fødder til blodklumper af al ammoniakken fra deres eget lort og pis. Og tilgiv, at jeg skriver det så direkte, men det er altså jammerligt at stå i sin egen afføring, indtil fødderne bløder.

Men så er det heller ikke værre. Chefkonsulent Thorkil Ambroesen fra lobby-virksomheden Landbrug & Fødevarer udtalte for nylig til Politiken:

»8 pct. er selvfølgelig en væsentlig andel, men det er ikke et dramatisk tal.»

Sig dét til de statistiske 5,6 millioner af Rose Poultrys 70 millioner slagtekyllinger, der

»Alle er ligeglade med kyllinger. Fordi de er dumme, og fordi de ikke har store brune øjne, og fordi de bare ikke ligner os nok.«

bliver losset ind på slagterierne med blodklumper i stedet for fødder. Sig det til dem, og se, hvad der sker.

Ingenting. For kyllinger er dumme som pap, og her er vi ved den miserable kerne i denne jammersang:

De er ligeglade med en kylling. Deres nabo og Deres ægtefælle og herren ved siden af Dem i bussen er ligeglade med en kylling. Hvis jeg skal være helt ærlig og se dybest ind i mig selv, så er jeg også en lillebitte smule ligeglade med en kylling. Alle er ligeglade med kyllinger. Fordi de er dumme, og fordi de ikke har store brune øjne, og fordi de bare ikke ligner os nok. Hvalen i Vejle Fjord for eksempel. Den lignede os og fik vor hengivenhed, fordi vi kunne se os selv i den. Hvis De blot så meget som prøvede at ætse en mikroskopisk del af en finhvals halefinne med ammoniak, ville De sandsynligvis få Vejles borgmester, Arne Sigtenbjerggaard, som personlig og nidkær fjende. Men Vejles borgmester er ligeglade med en kylling. Der dør 110 millioner kyllinger i Danmark, og statistisk set dør 2.200.000 af dem for Vejles skyld, og jeg har ikke hørt noget fra Arne Sigtenbjerggaard i den anledning, for han er ligeglade med dem.

99,8 pct. af alle ædte kyllinger i Danmark er industrikyllinger. 0,2 pct. er økologiske.

Fordi økologiske kyllinger skal leve så satans længe og have så satans meget plads, at de koster så satans mange penge bagefter. Dobbelt så mange dages liv og halvt så mange dyr pr. kvadratmeter. Og det koster kassen. Så derfor.

»Kyllingerne er også omfattet af vores miljøbevidsthed. Rose Poultry giver kyllingen de bedst tænkelige vilkår. Både under opvæksten, indfangningen, transporten og slagtingen. Det er en del af vores ansvar som samvittighedsfuld virksomhed.»

Nu er Rose Poultry solgt til Finland. HKScan betalte 178 millioner kr. for det, inklusive overtagelsen af en gæld på 350 millioner. Så nu sidder aben på deres skuldre. Men det er nu alligevel elendigt, at man går rundt og finder sig i den slags, samtidig med at man fortæller sine børn, at de ikke må klippe benene af frøerne for sjov.

Så lad kyllingen ligge i morgen. Bare for sjov. Så de kan lære det.

